

lovforslaget, og jeg synes, den ærede Regering loyalt har opfyldt sit Løfte, hvilket der kun er Grund til at anerkende. Men netop fordi den har gjort det, har den heller ikke kunnet komme til Nedsættelser, men har ogsaa paa Krigsministeriets Budget foreslaaet en, ganske vist kun beskeden Forhøjelse. Naar vi holder os til de ordinære Udgifter og naturligvis ikke medregner de ekstraordinære Forsvarsudgifter ifølge Lovene af 1909 — de maa med Naturnødvendighed synke, efter som de store Foretagender bliver fuldført —, og naar vi, hvad de ordinære Udgifter angaar, ogsaa ser bort fra den i Virkeligheden ekstraordinære Udgift for 1913—14, de 380,000 Kr. til Alarmeringsøvelsen, er der paa Krigsministeriets Budget en Forøgelse paa ca. 100,000 Kr. og en lignende paa Marineministeriets. Det er mest Lønninger, der er Skyld i Stigningen, men dog ogsaa andre Foranstaltninger.

En anden principiel Bemærkning, jeg vil gøre, er, at der var en Grundfejl, synes jeg, i den højtærede Ministers Opstilling med Hensyn til Militæruddgifterne. Ministeren skelner ikke mellem de ordinære Udgifter og de ekstraordinære Udgifter i Henhold til Forsvarslovene. Han tager Aaret 1912—13, som er et Aar, hvor Finanslovforslaget udviser $5\frac{1}{3}$ Mill. Kr. ekstraordinære Forsvarsudgifter i Henhold til Lovene af 1909. Og dette Aar sammenligner han med Aaret 1900—01, som var et Aar uden saadanne ekstraordinære Forsvarsudgifter, et Aar, som i det hele taget repræsenterer den stærkeste Sulteperiode for Militærvæsenet, som vi har kendt her i Landet. Derved kommer man til et absolut ukorrekt Resultat, og hvor ukorrekt det er, vil den højtærede Minister bedst se af følgende Forhold. Ministeren siger, at i Løbet af de 13 Aar er de militære Udgifter steget med et Beløb af 12 Mill. Kr. eller med næsten 1 Million aarligt. Hvis den højtærede Minister havde ventet nogle Aar, vilde han være kommet til det højest besynderlige Resultat, at skønt de militære Udgifter rimeligvis vil stige noget ogsaa i disse Aar af de Grunde, jeg før anførte, vil han faa en væsentlig mindre Stigning end den, han nu regner med, fordi de ekstraordinære Forsvarsudgifter efterhaanden bliver afholdt, indtil der ikke er flere tilbage af dem. Det viser bedst, hvor skæv Sammenligningen er. For at naa til et virkelig vejledende Resultat er det nødvendigt at holde de ekstraordinære Udgifter ude.

Maa jeg, medens jeg er ved dette, gøre

blot to enkelte Bemærkninger til den højtærede Minister. Ministeren omtalte den Maade, hvorpaa han havde realiseret det 3 Mill. Kr.s Laan til Anskaffelse af indtægtgivende Statsaktiver, og gjorde selv opmærksom paa, at han havde fremskaffet det 1 pCt. under den Kurs, jeg fremskaffede det til i Fjor. Jeg er enig med den højtærede Minister i, at den Kurs, han har opnaaet, som Forholdene ligger er fuldstændig forsvarlig og rimelig. Man kunde ikke vente, at den skulde blive højere af de Grunde, som den højtærede Minister selv anførte. Dertil vil jeg knytte endnu en Bemærkning, som ikke skal være nogen Bebrejdelse, men som det dog maaske er nyttigt at gøre. Jeg vil henstille, at den højtærede Minister, naar han til næste Aar skal afsætte disse Obligationer, gør Forsøg paa at afsætte dem direkte. En saa lille Post som ca. 3 Mill. Kr. er det vist ikke umuligt at afsætte ved direkte Forhandlinger med de vedkommende offentlige eller halv-offentlige Institutioner, større Forsikringsselskaber og lignende, der hvert Aar skal foretage Fondsopkøb. Jeg ved nok, at jeg i 1912 gjorde det ganske paa samme Maade, som den højtærede Minister nu har gjort det, men det var ikke, fordi jeg ikke havde den anden Fremgangsmaade i Tankerne, men fordi der lige i Forvejen havde fundet Salg Sted af ret store Poster af det store udenlandske Laan. Den danske Finansgruppe, der havde deltaget i Financieringen, havde solgt ret store Poster af disse Obligationer, ogsaa til de Institutioner, jeg tænker paa, saa Markedet var mæt deraf. Jeg turde derfor ikke haabe at gennemføre det den Gang, men jeg tror, det var et Forsøg værd nu, og da en saadan Gruppe har og altid skal have en — i øvrigt ganske legitim — Fortjeneste for sin Risiko, var det nok saa rimeligt, at denne Fortjeneste gik i Statskassen.

Den højtærede Finansminister nævner Teaterskatten. Ministeren mente, at nu maatte jeg dog indrømme, at der var ikke mindste Mening i den Del af Teater- og Forlystelsesskatten, som hviler paa det kgl. Teater, da det viser sig, at der har været et Underskud, som Staten maa betale. Jeg synes, den højtærede Ministers sædvanlige Logik svigtede ham ved denne Lejlighed, thi Ræsonnementet er ikke slaaende, det, der skulde bevises, henstaar stadig ubevist. Det, der skulde bevises, var, at naar det kgl. Teater i det forløbne Aar har haft et beklageligt stort Underskud, er det paa Grund af Teaterskatten.